

Forhold, at man da vil erkende, at Ligningen ogsaa der er god og fyldestgørende, men foreløbig synes det mig at se ud til, at der er visse Egne, hvor man ligner noget for lemfældigt, og vi ere beggø enige om, at vi ville have Ligningen saa god og retfærdig, som den kan skaffes. De mange gode Grunde, det ærede Medlem anførte for, at man paa Landet kan komme igennem med væsentlig mindre Indtægt end i Byerne, kan jeg fuldt tiltræde, og det kaster meget Lys over dette Spørgsmaal. Var det ikke Tilfældet, at man paa Landet kunde komme igennem med mindre Indtægter end i Byerne, saa det ogsaa meget værre ud for Landboerne, end det gør.

Medens jeg er ved Ligningssspørgsmaalet, skal jeg sige til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), at jeg maa fastholde, hvad jeg udtalte forleden, at det er Statsskatteansættelsen, der lægges til Grund for Kommuneskatteansættelsen, og ikke omvendt. Der er jo, som ogsaa det ærede Medlem gør opmærksom paa i Dag, et af Regeringen udvalgt Skatteraadsmlem med til at lægge Ligningen, som skal lægges til Grund for Beregningen af Statsskatten, og saa beregnes Kommuneskatten derefter. Det ærede Medlem ser ogsaa fejl paa, at det i Kommunerne er ret ligegyldigt med Hensyn til Kommuneskatten, hvordan man sætter Indtægterne, for sætter man Indtægterne lavt, bliver Kommunens Skatteprocent høj, og sætter man Indtægten højt, bliver Kommunens Skatteprocent lav. Det kan være rigtigt nok til en vis Grad, men Forholdet er dog ikke saadan i nogen Kommune, at for samtlige Skatteydere kan det være ligegyldigt. Der er jo, som jeg sagde forleden Dag, en Del med faste Indtægter, og der er en Del, der ikke leve af Landbrug, og de ere stærkt interesserede i, at ogsaa Landboerne komme til at svare, hvad der tilkommer dem. Det er nu ogsaa saadan, at Landboerne gerne ville have, at Naboer og Genboer og andre komme til at svare alt, hvad der kan tilkomme dem. Der kan vel nok være enkelte Landboere, maaske flere — der kan ogsaa være enkelte Købstadsmænd og Københavnerne — som ikke gerne ville have deres egen Skat sat altfor højt, men de andre ville de gerne have op

i Skat. Derfor gaar det aldeles ikke til, som det ærede Medlem tænker sig. Naar det ærede Medlem vilde finde et Bevis for, at Gaardmændene gennemgaaende vare for lavt ansatte, deri, at der var Landpostbude, der havde svaret højere Skat end nogle Gaardmænd, beviser det intet, for der er mange Gaardmænd, Smaagaardmænd, der sidde meget daarligere i det end Landpostbudene. Endnu har jeg en Bemærkning at gøre til det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes), som vilde bestride Rigtigheden af min Udtalelse om, at det ikke var nogen Ulykke, om vi, dersom de gode Tider skulde vedvare, kunde faa en Smule Overskud paa vort Statsregnskab, idet vi da kunde benytte det bl. a. til ekstraordinære Afdrag paa vor Gæld. Denne Mening syntes det ærede Medlem var urigtig. Ja, jeg har den største Respekt for det ærede Medlems overlegne Evner og Indsigt og ogsaa for hans Indsigt i finansielle Spørgsmaal — det ærede Medlem har jo ogsaa selv været Finansminister. Men jeg tillader mig dog alligevel at tro, at jeg i den Henseende ser rigtigere end det ærede Medlem. Dersom man ikke lægger Budgettet saaledes, at det kan slaa rigeligt til i gode Tider — det var det, jeg sagde —, saa kommer man rent galt af Sted, naar Tiderne slaa om, og det gøre de jo tidligere eller senere. Det ærede Medlem mente ogsaa, at vi utvivlsomt kunde nøjes med et væsentligt mindre Beløb end det, den højtærede Finansminister forlangte, og vilde støtte denne Opfattelse paa, at den højtærede Finansminister efter det ærede Medlems Skøn en Gang for et Par Aar siden havde bedømt Situationen forkert. Ja, skal man virkelig ikke kunne have Tillid til andre end dem, der aldrig have fejlet, saa bliver der ikke mange tilbage, man kan have Tillid til, og saa er jeg bange for, at ikke blot mange af det ærede Medlems Partifæller, men ogsaa det ærede Medlem selv vil falde for en saa skarp Sortering. Jeg husker i alt Fald tydelig nok, at da vi behandlede Toldloven og Lønningslovene, lød der fra det ærede Medlems Parti i det andet Ting stærke Røster om, at vi havde Raad til at give adskilligt højere Lønninger, end vi gav, og at vi kunde gaa meget længere ned med Toldindtægterne, end vi gjorde — vi havde